

Η BENTETTA

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΑΑΙΟΝΣ⁵. (Συνέχεια)

Καταδέχθηκε δύως νὰ τοῦ ἀποκριθῇ: — Δὲν γνέρεται, Γομάζο Μπαρμπούτζη; Τέτοιο κτήνος λοιπὸν εἰσαὶ σύ; Νὰ τρῶς μόνο καὶ νὰ κοιμᾶσαι: ξέρεις, χωρὶς νὰ σὲ νοιάζῃ καθόλου γιὰ τὴν ἐκδίκησι; καὶ τὴν οικογενειακὴν μας τιμὴν; Εγώ θάκανα εἰκοσι φορὲς τὸ γῆρο τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ ἔκτελέσω τὸ χρέος μου καὶ τὸν δρόμο μου.

— Οπως ἀγαπᾷς! εἶπε μὲ πεῖσμα ὁ Μάζος. Στοχαίουμαι δύως, πῶς αὐτὸ δὲν θὰ γίνη σήμερα.

— Κόσι πος ντί! Μπάκικο! ἐφώναξε ὁ Βέρθος μὲ παρασορά. Σού φαίνεται: ἀλλήθεια πῶς θὰ μου γλυτώσῃ; Μὰ δὲν εἶναι ἀκόμα μεσημέρι καὶ δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὸ δῶμα, ἀν δὲν τοὺς ξετρυπώσω. Θὰ ψέξω, δένδρο πρὸς δένδρο τραχύτερα, δόλο τὸ νησί Εκείνο τὸν κόποντος θὴλιο

θέλω νὰ βρῶ πρῶτα, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μιλήσῃ. Πάμε νὰ ψέξωμε!

— Θὰ πηγεις νὰ βρῆ τὸν Καζάλες, εἶπε ὁ Μάζος.

— Μπορεῖ... Αἱ ξέρεις τὶ θάγεινε; Ο Καζάλες θὰ βγῆκε μὲτα στιγμὴ καὶ θὰ τὸν ἔλυσε. Θὰ τοὺς βροῦμε μαζὶ καὶ τοὺς δυό. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ είνε.

— Ποῦ νὰ ψέξωμε πρῶτα; ρώτηγε ὁ Μάζος, ποὺ ξανάγεινε πάλι ὑποτακτικὸς τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Εχ κο! Εκεί - πέρα, ἔκεινο τὲ φαράγγι τὸ δασωμένο, μπορεῖ νὰ τοὺς κρύψῃ μέσ' τὰ δένδρα. "Αξ τὸ ψέξωμε πρῶτα δόλο προσεκτικά, καὶ υστερα προχωροῦμε... Μὰ όχι! Μοῦ φαίνεται πῶς καλλίτερα νὰ μείνης ἐτῦ δῶδω, νὰ προτέχῃς τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τὴ θάλασσα.

— Καλά, ἀποκριθήκει ὁ Μάζος, φανερὰ εὐχαριστημένος ποὺ τοῦ ἔδινεν τὴν εὔκολη ἀντὴν ἔργαστα.

— Τὸ νῦν σου δύως, ἔσπειρούθησε ὁ Βέρθος, καὶ τὰ μάτια σου τέτσερα! Κι' ἀμαΐδης τίποτα, τὸ παραμικό, ἀμέσως νὰ μὲ φωνάξῃς δυνατά γιὰ νάκούτω. Δυστυχία σου, κακόμοιρε, ἀν ἀποκομηθῆς!

* Η βοήθεια πλησιάζει.*

Τὸ κότερο, μολονότι ἡρχετο ἵσα στὸ νησί μας, ήταν ἀκόμη πολὺ μακρὰ γιὰ

νὰ κινήσῃ τὴν προτοχὴ τῶν κακούργων. Βεβιούτατα δύως, ἀμαΐδης ἔπειραζε, ὁ Μάζος θὰ τὸ ἔδειπε, θὰ καταλάβαινε τοὺς σκοποὺς του, θὰ φωνάζει τὸν ἀδελφὸ του καὶ θὰ πρόφθανεν νὰ τὸ σκάσουν καὶ οἱ δύο μὲ τὴν «Πριγκήπιστα Ιδα» πάλι νὰ φίλασουν οἱ σωτήρες μας.

Αἰτιθανόμουν μὲτα πικρὴ ἀπογοήτευσι καὶ ἀκόμη ἔνα μεγάλο θυμό. Αλλὰ τὴν παρδιὰ τοῦ παιδιοῦ ή ἐλπίδα ξαναγρίζει γρήγορα. "Αρχισα νὰ συλλογίζω μας, διὰ τὸ χοντρὸ Μάζος, μακριὰ τώρα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀδελφοῦ του, καθισμένος ἐκεῖ στοὺς βράχους, μπορεῖ νὰ μὴν ἐπρόσεχε πολὺ ἀγρυπνα, νὰ τὸν ἔπαιρεν ἴτως καὶ ὁ ὄπνος, νὰ μὴν ἔδειπε καθόλου τὸ πλιότων Δάβτων, ή νὰ τὸ ἔδειπε ὅταν οἱ ἐπλησιάζει πιὰ νὰ μπῇ εἰς τὸ δόρο τοῦ Σπαθονηγού.

— Αλλὰ δόσο κι' ἂν μὲ καθητύχεις

— "Αυτὸς ίδης τίποτα, ἀμέσως νὰ μὲ φωνάξῃ!" (Σελ. 160, σ. α')

αὐτὴ ἡ ἐλπίδα, δὲν ἔπαψε νὰ θυμοῦμαι μὲ τὸ μόνο τῆς φοβέρες ποὺ εἶχε ξετρυπίση ἐναντίον μου ὁ Βέρθος. Εἰχα δίκη λοιπὸν ποὺ φοβήθηκα, δὲν θίμουν ἀκόμη στὸ σπίτι δεμένος, τὰ σκληρότερα βρασανιστήρια! "Α, μὲ τὶ ζέσι εὑρχαριστοῦσα τὸν Θεό, ποὺ μὲ ἔγλυτωσε ἀπὸ τὸν φρεγάκο τὸ αὐτὸν κίνδυνο!..."

— Αλλὰ καὶ μὲ πότη συγκίνησι, μὲ πόσο ἐνδιαφέρον, παρακολουθοῦσα τὸν δρόμο τῆς «Αφρόεστσας»! Γιατί αὐτὴ ήταν, η θαλασηγὸς τῶν φίλων μας... Ποτὲ κότερο, διατάξιον πληγίστιο μὲτα ήλιοσφωτιστὴν θάλασσα, δὲν μοῦ φάνηκε πιὸ ὀμορφό, πιὸ χαριτωμένο, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἔδειπε πάτερα πέρα.

— Κι' διο τὸ ἔπλησιάζει, η συγκίνησι μου, η χαρά μου, μεγάλωναν. Τώρα μποροῦσα νὰ διαχάρινω τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχε μέσα. "Εγγνωρίσα τὸν καὶ Δάβτων μὲ τοὺς δύο μεγαλείτερους γιους του, δύο νέους πολὺ δυνατούς, ἔπειτα ἔναν ἀνθρώπο μὲ στολήν, θὰ ήταν χωρὶς ἀλλο καὶ Μάλβερν, ὁ ἀστυνόμος τοῦ Νόρθ-

πορτ, — καὶ τέλος τὸν συμμαχητὴν μου Κάρολο. "Ο πατέρας του δὲν εἶχε τὴ σκληρότητα νὰ τὸν ἀποκλείσῃ αὐτὸ μὲ «ἐκστρατεία» ποὺ ἐγίνετο ἀπὸ τῆς πληροφορίες ποὺ εἶχε διδῷ ἀυτὸς.

— Ή παρουσία τοῦ ἀστυνόμου μὲ ἡσυχία πολὺ. "Εδινε κάποια ἐπισημοτήτη στὴν ὑπόθεσι καὶ ὑπέσχετο δεσμὸς καὶ φυλακὴ γιὰ τοὺς κακούργους τῆς βεντέτας...

(Επεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τὸ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ Τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΒ'. — ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

[Διάλεκτος τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου]

Ἐτος τῆς γεννήσεως του τὸ 1805. Κοιτεῖ τὸ Συρράκον τῆς Ήπειρου. Πρώτη ἀντίληψη τῆς Κώνης ή τιμανία τοῦ 'Άλη Πασσού. Πρώτη περιπέτεια ή δρόπηγή τῆς πατρινῆς περιουσίας, ἡ ἐκπατρισμὸς καὶ η καταφυγὴ τοῦ εἰς τὸ Λιβόνον τῆς Ιταλίας. "Εκεῖ μένισται σπουδαῖον μέριον τοῦ Δεκαετής; Ἐπιστρέψει εἰς τὴν Επαύρην 'Ελλάδα. Εἰς μίκην ήμεραν, θάπει τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Κατόπιν γίνεται πόλεμος τῆς, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν καὶ τὴν ξεδόνην τοῦ Μεσολογγίου, καθὼς καὶ εἰς ἄλλα μάχας πολλάς. Μίνει εἰς τὸν στρατὸν, ὡς ἀξιωματίκος τῆς οἰκονόμιας καὶ ἀπογίνεται εἰς τὰς 'Αθήνας, μὲ τὸν διηθὺν τοῦ λοχαγοῦ, ἀφοῦ εἶδε πρὶν ἀποθησούνται δύο σκέδην τὰ τέκνα του. "Υἱός του εἶναι ὁ νῦν 'Υπουργός τῶν 'Εξωτερικῶν, ποιητὴς ἐπίσης, καὶ Εὐγένιος Ζελοκώστας, πατήρ ἐνός τῶν ἐνθειοτέρων φίλων τῆς Διατάξεως.

— Ο Γεωργίος Ζελοκώστας ήταν ὁ πλέον καλεστέρης ἀπὸ τοὺς 'Αθηναίους ποιητὰς τῆς ἐποχῆς του. Κανεὶς δὲν ἔγραψε μουσικῶν τούς σπάχους ἀπὸ αὐτόν, καὶ εἰς τὴν θημοτικήν καὶ εἰς τὴν καλλιρρέουσαν. Τὰ ποιήματα τοῦ εἶναι λογικά, τὸ γνωστότερον δὲ ἐξ αὐτῶν τὸ «Χάνι τῆς Γραβάς».

— Εφαύλλεις καὶ εὐημέρεις τῆς Επεντάσεως τοῦ Ζελοκώστας τοῦ Θεό, ποὺ μὲ ἔγλυτωσε πατέρα του. "Ολεις αὐτῷ αἱ ἔλεγχοι, προπάντων τὸ περίφημον ἐκεῖνον «Ο Βρούδας ποὺ ταρνάκια παγώνει» εἶναι ἀριστουργήματα.

— Στὸ δέποτε, καλή μου Νικέττα, ἀλλὰ μουσικήτης, οὗτη στιγμὴ εἰς τὸν Κόρην της πρώτης μου ζωῆς, φεγγάρι ἀγαπητή, μεταξύ της Νικέττας, ἐπίνειον της τελετῆς. Αλλὰ μ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν, μὲ δύο σερήνας θαμμένας πολλάς φυσιογνωμίας καὶ ἔξυπνες.

— Τοῦ τὸ δέποτε, καλή μου Νικέττα,

— Αλλὰ μουσικήτης, οὗτη στιγμὴ εἰς τὸν Κόρην της πρώτης μου ζωῆς, φεγγάρι ἀγαπητή, μεταξύ της Νικέττας, ἐπίνειον της τελετῆς. Αλλὰ μουσικήτης, οὗτη στιγμὴ εἰς τὸν Κόρην της πρώτης μου ζωῆς, φεγγάρι ἀγαπητή, μεταξύ της Νικέττας, ἐπίνειον της τελετῆς.

— Σιγά, γιὰ τὸ Θέρο! τὴν ἔκοψε τρομαγμένος ὁ ζωγράφος. Ξεγγάρεις λοιπὸν πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι νὰ μίλησες εἰς τὴν θαμμένης ποτίθητα;

— Μὴ δὲν μπορῶ νὰ βιωτάξω! ἀποκριθήκει η Νικέττα. μπορεῖς νὰ εἴνεις κανεὶς βέβαιος μ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους Μπουργκινίδην;

— Σιγά, γιὰ τὸ Θέρο! τὴν ἔκοψε τρομαγμένος ὁ ζωγράφος. Ξεγγάρεις λοιπὸν πόσο ἐπικίνδυνο εἶναι νὰ μίλησες εἰς τὴν θαμμένης ποτίθητα;

— Τὸ φῶς σου δὲν εἶναι φίλημα, μυστήριο χρυσού, ποτὶ τοῦ γιου μου τὴν ψυχήν, μένον

— Οχ, ἀκούσεις μου μιάν εὐχῆ,

— Φεγγάρι ἀγαπητήμενόν μου!

— Ωχ, λάβεις τὸν φοβάται;

— Αλληγορίας μουσικής τοῦ φοβάται;

— Κάθε μου πόθος καὶ φαρδός.

— Στὸ χρώμα του κοιμάται.

Αὕτα, φεγγάρι, σου ζητῶ καὶ πέ του, ἀν σ'

— Πότε θά πάψουν οἱ καϊμοί;

— Οταν μὲ τὸν φοβάται;

— Τὴν πλάκα μεν φωτίσσει.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΓΡΑΦΑ)

τική: "Ο Καλός "Αγγελος, ο Διάβολος, ο Ρήγας, καὶ ἀλλα πολλὰ πρόσωπα, κωμικὰ τραγούδια.

— Εἶναι ποῦ εἴδης τὴς τελευταῖς πινελίες στὴ μάσκα τοῦ Διαύλοου μὲ τὴν έργασίαν της πολημότητας της ιππαρίστριαν τῆς περιπέτειας της πατρινῆς περιουσίας, οἱ μάσκες καὶ τὰ κοστούμια θὲλεις εἰνεράρκετα στεγνά, γ

ένα κλάμα μαζί του για τον, οθόντος πού δεν βλέπει, και φυγείνει ένα αίσθημα ελλιπρίες.— «Ο πλούτος; δεν είναι «ένυχια». Μετάφρασις καλή όπως πάντα. Για την περισσότερη λεπτομέρεια, έπρεπε να έχω και τη πρωτότυπη. «Αλήσιας, οι μεταφράσαι μεταξύ δύο κανούν αυτών τὸν κόπο: να τὸ ἀντιγράφουν και να μού τὸ στέλλουν μαζί μὲ τὴ μετάρρεια. Θὺ μοῦ ἔδρησμα πολοῦ.— «Στοχαστὸν». Ποῦ καλοί! καλύτερο τὸν ίσιν κι' απὸ τοὺς πρώτους; Σημειώνω τὴ δυσκολία τοῦ εῖδους. Γιά καὶ τὸ γράφη κανεῖς τότε μικρά, σύντομα διηγηματάκια, μὲ πολὺ νόημα, χρειάζεται πραγματικὸ ταλέντο.— «Λυγμοὶ νικτός». Διορθίστε ποὺς ένα λόθιο; ἀνάστρη θεριδιά, κι' διὰ ἀνάπτεσσε. Τὸ ποιηματίκι αὐτό, ποὺς ἀποτίνει μιὰ πολὺ γλυκεῖα μελαγχολία, θὰ ἔγινε τέλεος, καὶ δὲν εἰλεῖ μερικές, ή; τὴ πῶ ἔτσι, ἀκριβεῖς; «Εξαρχὸν τὰ δύνεια δὲν ἔσφυλλονται σὲ λουλούδια, οὔτε ὁ μπάτην κινά σὰν τόπο.— «Ἄφεδδος καὶ φτηνὸς κεφαλῆς» ἀνέκδοτο γνωστό; διὰλλον; γι' αὐτὸν τὸ ἐδημοσίευσον.— «Ο πίθηκος κι' ἡ καμηλάτης» λιγότερο γνωστό.— Παιδικά πλεύματα, τὰ δύο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Αἴγαυονταροῦ τῆς Σελήνης, ἄ. (ΚΜ). Μονοκάραροῦ, ἄ. (ΚΜ). Κεστονίου, ἄ. (ΠΟ). Μποντάροῦ, ἄ. (ΚΤ). Αγανακτήσεις ψευδώνυμων: Περαντήρου, ἄ. Μαρμαρωμένος Βασιλέας, ἄ. Πεταζήη Νεραϊδούλα, ἄ. Ηπειρωτικὴ Ψυχή, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦντανταλλάξουν: ὁ Μέγας Ναπολέων (0) μὲ Δούκισσαν, Μάρτυρα Βασιλέα, Διαφοράν τοῦ Αρσανείου, Τιμαραρίλλενον Δαβολάμη, Πορτοδιτανή Μελαχρονόνια, Ματαμένον Ἡλιοβασιλέμα, Τελλήνον Κορριαπούλαν—διὰ Δαφνοτεφῆς Βασιλείου (0) μὲ Μπομπόταν, Βύσωνα, Γεωμάρπαια—ἢ Τοισέγενη (0) μὲ Παύλον Χλωμόν, Χάιδεμα ἢ Ἀγέδα, Ἐλιτηνὸν Ιδεάδες, Γηραζίλλαν, Αλκην, Κύκνον, Στεγναγματάκι, Φάνων, Διαβάτην—διὸ Υάμινθος (0) μὲ Βοζηροῦ Βασκούλαν, Ελιτηνὸν Άλμα, Πανελήνιον Πόδον—διὸ Πανελήνιος Πόδος (0) μὲ Αυτούν τοῦ Κατάρη, Εποσφόρον, Ονειροπόλον τῆς Λόζης, Ελληνὸν Ιδεάδες.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Π. Γ. Φ. (κι' ὁ ἀγροταῖς, ξεσπειώνων, ἔχει τὰς ἀμοινὰς ποὺ δρίζει ὁ κανονισμός; ἀλλὰ τὸ ποδιό τοῦ ξεπίλωμα τοῦ ἀγραστοῦ δὲν εἶνε νὰ κάμη συνδρομητήν... τὸν ἁυτόν του;) Πρόσφυγα (δεκτός;) Παρκόδιον Οὐρείδο (δὲν γνωρίζων υπόθετο, διὰ ἔξωσθη εἰς τὴν Σιδηρίαν διὰ τὰς ἐπαναστατικὰ τοῦ ίδεας;) Μανιατοπούλαιν (ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπάθωμα) Υπόκομητα Ρετεντούς, (δὲν θυμοῦμαι ἀνέκριθσην ὅμως, θὰ ιδοῦ; καμιὰς ἔκει ποὺ δὲν τὸ περιμένεις, στέλνων μου;) Μεγάλον Ναπολέοντα (πρόσφετε διαβάζεις; ἔκει ἐπρόσθετο διὰ τοὺς ἥρωes τοῦ 1821; πᾶς μποροῦσε λοιπὸν νικαρεψθεῖν οἱ σημερινοί;) Χρυσαρήν, (αἱ 200 λέσσεις είνε τὸ ἀνώτατον δρίον μπορεῖ δῆλως να παντήση κανεῖς; καὶ μὲ 10' διχ, δὲν πρόβλεται νὰ κάμει «ιστορία», ἀλλὰ νὰ πῆτε τὰς πρωτιμήσεις σας; καὶ νὰ τὰς δικαιολογήσετε συντόμως;) Εποσφόρον (δὲν ξέρω γιατί δὲν σου ἀνταπέδωσε ἡ «Εθνικὴ Αναγέννησις») Δ. Καρου, (δὲν ξέρω δὲν έχω τυπογραφεῖν) Δαφνοτεφῆς Βασιλέα, Ιούλιον Καλοσοα, Φασαριανά, κτλ. Δούκισσα, Γεωμάρηνη, Νικητὴν τῆς Αἴγαυην (θὰ τὰ πούμε εἰς τὸ προσεχές.)

Τονομαστήν, «Περασιστην τῆς Σπάρτης, Ἀκτήν, Μυρσόνην (έλαν, εὐχαριστῶ.) Σαλασσοπόλει τοῦ Στόλου, Μπομπόταν, Φιλοπάτορα Ελληνοπούλαν (επτατά.) Εἰς δύσας ἐπιστολάς ἔλασα μετὰ τὴν 10ην Απριλίου, ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Δύσεων Απριλίου—Ιούλιον.
Δι λόντεις δενταὶ μέχοι τῆς 9ης Ιουλίου.

257. Λεξίγριφος

Μὲ πολύχην γοργικήν
Ἀκατητρίν ονόματη,
Καὶ ἀμέσως ἐν πινόν
Ωδίκον σῶς φινερών.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἔνα μέντις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεομένας μαζὶ λεπτά μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τοῦ σπλαστοῦ, καὶ μὲ κεφαλὴν τοῦ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάστιστος δρός 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διλόγωτες τῶν 15 πλεύσονται ως γά τισαν 15. Οὐ χωρὶς εἰς τὸ στόχο οὗτος καὶ ἀπὸ μικρὴ λέξην, μὲ ικραταῖς ἡ πατέρας ἡ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, υπολογίζεται ως δέξεις ἀπλῶν. — Αἱ μὲ συνδεομένων

[IZ - 73]

258. Μεταγραμματισμός
Μὴ μάργιης; θὲ σὲ καφώ...

Κι' ζέν. δὲν θέλης; νά σὲ θάψω,
Αλλαζέ μου τὸ κεφάλη,
Νά γενῶ νῆσος μεγάλη.

[IZ - 74]

259. Στοιχειονόργυρος
Ἄγαπηνή μου ΜΟΥΡΙΖ,

Ἄν ένα γράμμα; ἀποδήμη
Καὶ ἀν ὁ τονος κινήθη,
Απὸ μιὰ πόλη ἔκουστη,
Θεός μεγάλη θὰ φανῇ.

[IZ - 75]

260. Αναγραμματισμός
Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς

Τὸν ίδιον τῆς ἀπολείας,
Πάνοπλον θὲ σηματίσῃς
Πρόμαχον ἐλευθερίας.

[IZ - 76]

261. Ψαροκόκαλον
*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*